

# “Persones de vivències oposades poden compartir el sentiment de desesperació”

**T**eresa Roig (Igualada, 1975) autora de les novel·les *L'herència de Horst* i *Pa amb xocolata*, publica a Proa la novel·la *El primer dia de les nostres vides*, premi Roc Boronat.

**—Darrere l'anècdota de la trobada entre el pare de família que acaba de perdre la feina i la imprevisible noia que troba pel carrer, sobre la qual heu construït la novel·la, heu volgut reflexionar sobre moltes coses, no?**

—Sí. Sobre què passa quan t'atures, o t'aturen les situacions, com li passa al protagonista, i connectes amb una persona completament oposada a la teva manera de viure. Passen les 24 hores junts i connecten entre ells, per culpa d'una desesperació que els porta a situacions límit. I aquest és el leitmotiv de la novel·la.

**—Serien dues menes de desesperació, ben diferents, no? Per les divergències biogràfiques.**

—Més que la desesperació en sí, la diferència la marca el bagatge personal de cadascun dels protagonistes, la vida que porten. El sentiment de desesperació, la sensació que tenen, és allò que els uneix, perquè en el fons les emocions no són pas tan diferents. Ho són les vivències que els porten a tenir aquestes sensacions comunes.

**—Venint de situacions ben contrastades, les seves desesperacions aniran de bracet, doncs.**

—És així. Això fa que comparteixin aquestes 24 hores, tot i ser diferents i estranys. I, tot i ser estranys i diferents, comparteixen més que no amb les persones que els són properes. Estableixen una relació personal que és difícil d'etiquetar. A la vida corrent és fàcil de posar-ne. Aquí, no.

**—No heu volgut que la novel·la fos angioixant. No voleu que el lector participi des de l'inici de les preocupacions del pare de família, en Daniel, que acaba de perdre la feina. La trobada lleva protagonisme al drama personal d'en Daniel.**

—La història evoluciona, la intensitat creix al llarg de la novel·la. És com una ceba: a mesura que en treus capes descobreixes on és el fons de les situacions. I, en aquest cas, es va descobrint de mica en mica què els ha duts a aquestes situacions límits, quins són els seus drames personals. El to no és dramàtic, és més aviat contingut, perquè el relat és nar-



JORDI PLAY

Teresa Roig publica a Proa la novel·la *El primer dia de les nostres vides*, premi Roc Boronat.

rat des de la veu i la perspectiva d'en Daniel, que és una persona continguda, de tarannà distès, que vol tenir-ho tot ben apamat. Fins i tot ha intentat tenir sota control les situacions dramàtiques que ha viscut.

**—Quin personatge us ha costat més de tots dos?**

—La noia. Sobretot pel fet de la malaltia que pateix. I perquè havia de descriure l'entorn que l'ha portada on es troba, en el moment que es troba amb en Daniel.

**—Diríem que ell és més previsible, no?**

—Potser sí. Pel fet que intenta simplificar molt la seva vida, compartimentar-la: la feina, la família... Una il·lusió que és molt relativa, però.

**—Havíeu de saber abans de començar a escriure la novel·la què els passaria a tots dos durant les 24 hores?**

—Sí. Abans d'escriure tinc bastant clar com són els personatges, què els ha passat i què els passarà. La història de principi

a fi, vaja.

**—En quin sentit un dia pot ser el primer dia de les nostres vides?**

—Quan analitzes si ets feliç amb allò que fas o no fas, quan dones importància a tot, inclòs el més petit gest, quan t'ho qüestionen tot, que és una de les reflexions que fa en Daniel. S'adona que fins que, aquell dia, no ha posat el comptador a zero, sempre s'havia preocupat pel passat o pel futur i mai no vivia el moment present, que és l'únic moment real que existeix. S'havia perdut en uns altres temps que no corresponien.

**—Agraiu en una nota l'ajut de psicòlegs i psiquiatres, i d'una associació de bipolars. Per tant, tot allò que la noia pugui fer d'extravagant té una base científica?**

—Sí. M'havia d'assessorar perquè el seu comportament és conseqüència d'un trastorn bipolar, tot i que no ho esmento per a evitar les etiquetes i perquè la història l'explica en Daniel i ho ignora. Però també m'he documentat sobre el cas d'en Daniel perquè em volia posar dins la pell d'una persona de cinquanta anys, jubilada de manera inesperada.

**Lluís Bonada**